

ניצוד הצליחו קציני

לזושה אנשי משטרה בכירים
במשטרת ישראל, שני קצינים וסמל, הואשמו לפני חודשים מספר בהאשמה חמורה מאוד. השלושה, פקד משה (מקס) בראונסל, ראש לשכת החקירות של מטה הנגב, מפקח ראשון ויקטור אבולעפיה, קצין לתפקידים מיוחדים במשטרת באר-שבע וסמל חיים לובינסקי, הואשמו כי בסוף חודש יוני או בתחילת יולי 1957, או סמוך לתקופה זו, חברו יחד באחד הלילות, תקפו בבנין מש"טרת באר-שבע אורח ישראלי. הם הואשמו כי הכירו בראשו ובגופו וגרמו לו הבלות גופניות של ממש. בית-משפט השלום ב-ירושלים התבקש להזמין את שלושת הנאשמים האלה, להרשיעם בעבירה ולגזור את דינם בכל חומרת הדין.

אף על פי כן, ולמרות שהתביעה הגושה רשמית לבית-המשפט, לא הובאו השלושה לדין. שני הקצינים מוסיפים לשרת בתפקידם במשטרת באר-שבע, ואילו הסמל, ש-השתחרר בינתיים מהמשטרה, מנהל כיום אטליו גדול בבאר-שבע. קרוב לוודאי שהשלושה לא יועמדו לעולם למשפט. כי ה-איש שהאשימם בכך שתקפוהו ועינוהו, שינה את עדותו. גם אם יחזור היום על האשמותיו, אין עוד סיכוי כי בית-משפט יתן אמון בעדותו של אדם, המשנה את עדותו תוך תקופת זמן קצרה.

כיצד קרה הדבר, שאדם שהאשים אחרים בעינוי, חזר בו מהאשמתו? כיצד הצליחו קציני משטרת באר-שבע להימלט מהמשפט שהיה צפוי להם? התשובה לשאלות אלה נמצאת בסיפור מוזעזע של אורח ישראלי, סיפור השופך אור על מצב של טרור ופחד מצב ללא חוק, בו שרונים חלק מאורחי המדינה.

בגלל תשובה חיובית — צינוק

ביום המיושי, ה-19 לחודש יוני 1958, יצא הבדואי עבד אל-קאדר עבד אל-כרים האני (26), נשוי ואב לילדה, המשתייך לשבטו של השייך סולימן אל הווייל, לבאר-שבע כדי לקנות ירקות. בהגיעו לשוק בבאר-שבע, התישב האני יחד עם ארבעה ממכריו בפתחה של חנות ירקות, עישן עמם יחד סיגריות וזולת והחליף מילים.

לפתע ניגש אל החבורה ערבי אחר. הוא היה מוכר להם. היה זה סלימ בראקא אל-עבדי, בדואי העובד כשומר במשטרת באר-שבע. הוא ניגש ישר אל האני ואמר לו בקול מצהה: "אתה, עבד אל-קאדר, לך תדבר עם הקצין ששון, במשרד המושל הצבאי. הוא קורא לך".

האני לא העיז להמרות את פקודתו של ששון. בכל רחבי הנגב קשה למצוא בדואי שיעיז להמרות את מוצא פיו של רב-סרן ששון ברצב, סגן המושל הצבאי במחוז הנגב, והממונה על שבטי הבדואים. ששון נמך הקומה ידוע כרודם של הבדואים, מפניו הם פוחדים פחד-מוות.

את מה שאירע אחר-כך, סיפר השבוע עבד אל-קאדר האני לכתב העולם הזה: "הלכתי אל הקצין ששון במשרד המושל הצבאי. הוא אמר לי לבוא אחריו במכונית. כששאלתי לאן הוא לוקח אותי, הוא השיב: 'למשטרת באר-שבע'. הגענו למשטרת באר-שבע והקצין ששון העלה אותי לחדר שהיה מוכר לי. זה היה החדר בו הכיני ועונתי כאשר הובאתי למשטרה כפעם הקודמת.

"זה קרה בדיוק כדורם לכן. עבדתי בשדה במאהל של סולטן אל-הווייל, בנו של השייך סולימן, ליד קיבוץ דביר. היו שם אולי 50 אוהלים. פתאום, לפנות ערב, בא הצבא והקיף את המאהל. החילים נכנסו לתוך האוהלים, עשו חיפוש ולקחו את כל הגברים לבית-הסוהר בבאר-שבע. אחרי שלושה ימים אסרו גם בנו של השייך, סולטן אל הווייל. 28 יום החזיקו אותנו בלי להביא אותנו בפני שופט. אחרי זה התחילו להוציא בכל פעם כמה עצורים לחופשי. האחרונים נשארנו אני וסולטן, בנו של השייך. אחרי זה גם אני שוחררתי.

עבר כשבוע ימים ואל המאהל בא הקצין ויקטור אבולעפיה עם עוד שניים לבושים אורחית. הם שאלו אותי, אם הייתי נהגו של סולטן. אמרתי שכן. עצרו אותי וורקו אותי לצינוק. למחרת לקחו אותי לחקירה."

בקתות מכוש, עינויים

אותה תקופה גילתה מ שטרות יש-ראל רשת של הברחת נשק ותחמושת, בה היו מעורבים גם איש-צבא ישראלי וסוחר יהודי מפתח-תקה. באדמותיו של שייך סולטן נמצאו ארגוני תחמושת שהכילו 25 אלף כדורים רובה. הוא הואשם בכך

במדניה

(המשך מעמוד 4)

התיכון בטבריה. בלחץ נאומו לא פסח צחר על לביא שבמקרה נקלע לאולם, הצביע עליו באצבע וכינהו: "אותו גבר צעיר, חדל-אי-שם, שקץ מאוס, ממורמר וציני, שבא מ-באר-שבע להשמיץ את עירנו". למחרת הב-חין לביא, המתגורר בטבריה, בשינוי היחס כלפיו מצד תלמידי בית-הספר התיכון. בר-חוב החלו לכנותו בשמות כמו "חדל-אי-שם" ו"שקץ מאוס". כאשר רכב על קטנועו, היו רצים אחריו ומיידים בו אבנים.

"ונוסף לזה — דגנראט!" באחד הימים, כאשר נערי בית-הספר המטירו עליו אבנים, השאיר לביא את קטנועו ליד שוט-מקומי, מיהר לטלפון הקרוב וצילצל לראש העיר: "בגלל הכינויים שכינים אותי זורקים עלי אבנים ברחובות" תשובתו של צחר: "מה שכיניתי אותך זה לא מספיק — אני מוכן לכנות בעוד כינויים."

לביא לא היסס, כינס את כתבי העתונות הטבריינים. הללו הזמינו את צחר לפגישה, סיכמו כי צחר נהג שלא מקרובל. צחר התחייב לשלוח מכתב התנצלות ללביא, לפרסם את העתקו בבית-הספר התיכון.

כאשר עברו ימים מספר ושום מכתב הת-נצלות לא הגיע, פנה לביא לעורכו, אריה דיסנציק, גולל בפניו את הפרשה, ביקש את התערבותו. דיסנציק שלח מכתב מחאה, זכה בתשובה של צחר בו הוא מתלונן על שמעריב מצא לנכון לשלוח לעירו "כתב ממורמר, ציני ורואה שחורות, ונוסף לזאת — דגנראט."

גם חילופי המכתבים עם עורך מעריב לא הביאו את צחר ליד התנצלות. שוב הת-כנסו כתבי העתונות היומית בטבריה, הח-ליטו חגיגות על פעולת תגמול: שמו של משה צחר לא יוזכר עוד בכתבותיהם מט-בריה, כדי שיואל להתנצל.

ממשל צבאי

מחירו של יושב-ראש

כשהוחלט לפני שנה להקים מועצה מקו-מית בכפר קרע שבמשולש, המכו בכך המפלגות המקומיות בהתלהבות. כי בכפר, המונה כמה מאות משפחות, שרר שיחי-משקל מזור בין שתי המפלגות הראשיות: מפא"י ואחדות-העבודה. כל מפלגה היתה בטוחה כי היא תזכה בכהונת יושב-הראש, ובטובות-ההנאה הקשורות בכך.

סדרה פנים מינה את חברי המועצה, לפי יחס הכוחות שבכפר: חמישה חברים ל-מפא"י, חמישה לאחדות-העבודה ואחד ל-מפ"ם. אחד עבדאללה, ראש מפלגת אחדות-העבודה בכפר, היה בטוח כי המשרה הנכ-ספת בטונה בכיסו — לפי הוראת מרכז מפ"ם חייב היה הנציג המפ"ם להצביע בעד אנשי אחדות-העבודה.

אולם בחירת יושב-ראש המועצה, שנער-כה מיד לאחר הישיבה התגיגית הראשונה של המועצה הממונה, הביאה הפתעה ל-עבדאללה: בגלל נימוקים בלתי-מוסברים הפך הנציג המפ"ם את הוראות מפלגתו, הצביע בעד יריבו של עבדאללה, איש מפא"י וחסידי הממשל-הצבאי חסן מצאלחה.

הסכם עם המחלקה הערבית. אר-לם עבדאללה לא התייאש. הוא ידע כי לפי הסכם פנימי בין אנשי מפא"י במקום, חייבת כהונת היושב-ראש לעבור לפי התור לשאר החברים. המועמד הראשון: מוחמד עתאמנה. הסכמים כאלה, ידע עבדאללה, מהמים תמיד פתח להפתעות.

בתום המועד לא הסכים היושב-ראש ל-התפטר, גרם לתסיסה. ביוזמתו של המועמד השני כונסה הישיבה בהעדרו של היושב-ראש. ברוב-קולות פיטרה המועצה את מצאלחה, התפורה מבלי שהצליחה להסכים מי יהיה היושב-ראש החדש.

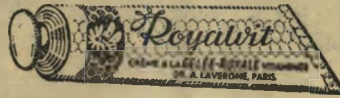
עבדאללה המשיך לבחוש בקצרה, הבטיח למי שהבטיח כי תמורת כהונת היושב-ראש הוא מוכן אפילו לעבור למפא"י. לאחר כמה בקורים של אנשי המחלקה הערבית בהס-תדרות, שנערכו בכפר, נחתם הסכם. עבד-אללה הפך לאיש מפא"י כרת וכדין, משך אחריו למפלגה היריבה חברים נוספים של אחדות-העבודה. הוא היה בטוח כי בהצבעה הקרובה יצביעו עבורו חבריו ויריביו כאחד. וכאן ציפתה לעבדאללה הפתעה-חמיו: ל-אחר הסכם נוסף, שערכו אנשי מפא"י עם חבריו בלי ידיעתו, הועמדה מועמדותו של מוחמד עתאמנה, הנציג המפא"י, שצריך היה להחליף את היושב-ראש הראשון של מועצת כפר קרע. ברוב דעות, כשחבריו מאחדות-העבודה, שהלכו אחריו למפא"י, מצביעים בעד, נבחר עתאמנה כיושב-ראש המועצה.

סוף סוף גם בישראלו

Royalvit

ק ר מ פ נ י מ ג ל ה ר ו י א ל
ל פ י ד ר ל ב ר ג פ ר י ז
מונע התהוות קמטי פנים
ומטהר את גוף העור

רויאלויט מופק ממזון מלכת הדבורים.
מחיר פרסום לישראל: 4.250 ל"י

גמד

הירחון המצויר לבידור והומור
מס' 18 כבר הופיע!
כ ה ל ח י!
טרי — ישר מהתנור.
64 עמודים • 500 פרוטה
להשיג בכל הקיוסקים

תחרות ביידע הספורט

זכיייה מובטחת לכל משתתף

ענה על 5 השאלות המובאות להלן ושלה תשובתך עד 15.6.59 ל"ספרית פועלים", תל-אביב, רח' אלנבי 73 (תחרות ביידע הספורט).
אם תהייה כל תשובותיך נכונות, תקבל בחינם את הלכסיקון "מי ומה בספורט", העומד להופיע בקרוב בעריכת אורי זמרי וישראל 99. באם לא תהייה כולן נכונות, תקבל תעודה שתזכה אותך בהנחה של 35% מהמחיר ברוטו בעת רכישת הלכסיקון.
תעודה זו תומצא לכל משתתף בתחרות שיגיש את תשובותיו ל"ספרית-פועלים" לפי הכתובת הנ"ל עד התאריך שנקבע.

השאלות:

- מה הוא השיא היחידי של "הפועל" (מלפני קום המדינה) העולה על השיא הלאומי הרשמי של ישראל?
 - אילו שוערים הופיעו עד כה בנבחרת הכדורגל הלאומית שלנו וכמה פעמים הופיע כל אחד?
 - מה מקור המושג "הט-טריק" (הבקעת 3 שוערים רצופים במשחק כדורגל על-ידי שחקן אחד)?
 - מי היהודי היחידי שזכה עד כה לאמן נבחרת שחיה אמריקאית אולימפית?
 - מי היהודי היחידי שזכה עד כה ב-2 מדליות-זהב אולימ-פיות לא בענף ספורט אחד?
- תשובות לבעיות אלה ולעוד אלפי בעיות כשרה"ה הספורט תוכל למצוא בלכסיקון

"מי ומה בספורט"
בחוצאת "ספרית-פועלים" — ורק בו!

לפני

(חופש הקיץ) הכנה בחשבון, אנגלית ובעברית בחודשים יולי ואוגוסט (ללא תשלום)

במשך

(הדימויים) טיפול אינדיבידואלי, שיטות לימוד קלות, עזרה למפגרים (ללא תשלום)

אחרי

(הסיום) סידור המסיימים בעבודה הודות לקשרינו הרבים שלושת שלבי ההכשרה לפקידות

ב"מרכז מורים מוסמכים" (נוסד 1935)

הרשמו מייד!

כיתות שנתיות — בקר • צהרים • ערב
לבוגרי בי"ס יסודי — לגומרי 5, 6, 7 תיכוניות
תל-אביב, רח' הס 12, טלפון 65061, 1-8, 5-8